

че камъкъ не може да се заколи, а само да видя, какво ще сторишъ и какъ ще ми отговоришъ. Ти заслужавашъ и ще бждешъ първи голѣмецъ въ царството ми. А сега, ако свършишъ още и това, което ще ти кажа, ще те направя мой синъ. — Овчарката отговорила:

— Кажи, царю честити, да видя какво искашъ да свърша.

— Ще си отидешъ въ село. Ще дойдешъ следъ три дена тука. Но да дойдешъ пешкомъ и да яздешъ. И да ми донесешъ подаръкъ, и да не ми донесешъ. Ще излѣзе мало и голѣмо да те срещне, а ти да накарашъ посрещачитѣ хемъ да те причакатъ хемъ да те не причакатъ.

Овчарката се върнала въ село. Накарала селянитѣ да ѝ уловятъ три-четири живи зайци и два гълъба. Селянитѣ ѝ уловили.

На третия день, когато трѣбвалъ да отиде при царя, умната овчарка сложила зайцитѣ въ торби, дала ги на селяни да ги носятъ и имъ рекла:

— Когато ви кажа да ги пустнете, ще разтворите торбитѣ и ще ги оставите да избѣгатъ.

Тя се преоблѣкла въ мъжки дрехи. Взела въ ржце гълъбитѣ. Яхнала единъ козелъ и тръгнала да отиде при царя. Изпратила нѣколко селяни да съобщатъ въ двореца, че пристига. Царьтъ, царедворцитѣ и всички столичани излѣзли да срещнатъ юнака.

Когато приближила девойката до посрещачитѣ, рекла на селянитѣ:

— Пустнете зайцитѣ!

Селянитѣ ги пустнали.

Посрещачитѣ, като видѣли зайцитѣ, впуснали се да ги гонятъ.

Овчарката се приближила до царя, като яздѣла върху козела и едновременно си допирала краката о земята. Като стигнала до царя, подала му двата гълъба. Царьтъ посегналъ да ги вземе, но тя ги пустнала. Тѣ литнали и избѣгали. Тогава умната овчарка рекла на царя:

— Ето, царю честити, азъ пристигнахъ. Посрещачитѣ и ме причакаха, и не ме причакаха. Азъ яздя козела и пешкомъ ходя. Донесохъ ти подаръкъ и не ти донесохъ.

Царьтъ се зарадвалъ и рекълъ:

— Честитъ съмъ, че ще си имамъ такъвъ уменъ синъ!

А овчарката му пошепнала на ухото:

— Прости ме, царю честити, че скрихъ отъ тебе! Азъ не съмъ момъкъ, а девойка.

Царьтъ, който не билъ жененъ, се зарадвалъ още повече и рекълъ:

— Господъ ми помогна да си намѣря умна царица, каквато отдавна дирия. Щомъ не можешъ да ми бждешъ синъ, ще ми станешъ вѣрна другарка.

И той се оженилъ за умната овчарка.

Царували дълго време доволни и честити за голѣма радостъ на цѣлото царство. Такъвъ добъръ царъ и такава умна царица никжде нѣмало по свѣта.

Ранъ-Босилекъ